

Hồi 585

Nhất chiến công thành

Kỷ Thiên Thiên cùng Tiểu Thi thúc ngựa theo mọi người chầm chầm ra khỏi doanh trại phía tây tới trận địa quyết chiến.

Phong Nương luôn theo sát hai người, thay vào đám thân vệ của Mộ Dung Thùy là các nữ binh, nhìn bề ngoài ai nấy đều là cao thủ tinh nhuệ.

Theo hiệp nghị, mỗi bên có thể mang theo năm trăm người tới gần quan sát cuộc chiến, số còn lại phải lưu tại trận địa của mình, không được tiến hành bất kỳ điều động quân sự nào.

Kỷ Thiên Thiên nhìn về phía Nguyệt Khâu, vì nội công bị cấm chế ảnh hưởng đến thị lực, ở khoảng cách xa như vậy nàng chỉ miễn cưỡng thấy nhân mã bên mình đồng thời cũng đang ly khai trận địa tiến đến.

Hơn trăm ngọn đuốc xung quanh quyết chiến trường tạo thành một vòng cung lửa cháy rừng rực, ánh hồng bập bùng chiếu sáng thảo nguyên, tình cảnh quỷ dị khiến tâm tình ai nấy càng thêm trầm trọng.

Kỷ Thiên Thiên nhìn sang Phong Nương ở phía bên phải, bà ta tựa hồ tâm sự trùng trùng, ánh mắt lo âu nhìn về phía trước, nàng phát giác bà ta đang chăm chú nhìn Mộ Dung Thùy.

Mộ Dung Thùy cách chỗ bọn họ hơn chục hàng kỵ mã, vây quanh hơn chục đại tướng cả Hán lẫn Hồ, trong đó có cả con trai hấn là Mộ Dung Long và Mộ Dung Nùng. Bọn họ đang đàm luận, ai nấy thần sắc ngưng trọng, tựa hồ đang tranh luận sự kiện gì đấy.

Kỷ Thiên Thiên lòng chợt run lên, theo đạo lý nếu có gì cần thương lượng thì phải xong trước khi rời khỏi doanh trại, hơn nữa lời Mộ Dung Thùy chính là mệnh lệnh, đâu đến lượt kẻ khác tranh biện. Nghĩ đến đây, không dùng được dụng tâm cố lắng nghe, chỉ tiếc nội lực bị chế, trừ tiếng vỗ ngựa đập lên mặt đất còn không nghe thấy bất kỳ lời thoại nào.

Đúng lúc này, Đan điền chợt nóng rực lên, chưa kịp hiểu chuyện gì, nội kinh vốn bị Phong Nương dùng thủ pháp cấm chế không thể ngưng tụ được đột nhiên từ Đan điền phóng ra, theo Đốc mạch lên Ngọc chẩm quan, qua Thiên linh huyệt, lại đi xuống theo Nhâm mạch, chân khí vận chuyển, thính giác lập tức hồi phục linh mẫn, vừa kịp nghe được lời nói sau

cùng của Mộ Dung Thùy: “Vinh nhục cá nhân so với tồn vong thịnh suy của dân tộc không đáng kể gì, ý ta đã quyết, các ngươi cứ theo lời ta mà làm”.

Câu nói này của Mộ Dung Thùy kết thúc cuộc tranh luận, không ai dám nói gì nữa.

Kỷ Thiên Thiên vừa mừng vừa lo.

Lo là vì lời nói của Mộ Dung Thùy rất có thâm ý, nhưng nàng lại không cách gì biết ý tứ hẩn thế nào, mừng là cấm chế của Phong Nương không đương nổi chân khí chỉ dương của nàng, để cho nàng khôi phục được võ công.

Đội ngũ lúc này cách quyết chiến trường khoảng nửa dặm, y theo hiệp nghị không tiến thêm nữa, đội hình biến thành hàng ngang để mọi người mặt đối mặt với quyết chiến trường.

Theo chỉ thị của Phong Nương, Kỷ Thiên Thiên và Tiểu Thi tiến lên hàng trên cùng, Phong Nương cũng tể ngựa lên xen vào giữa, rất tự nhiên chia cách hai nàng.

Kỷ Thiên Thiên nhìn về phía trước, lập tức tầm mắt mở ra vô hạn, khu vực quyết chiến được hình thành bởi những cột đuốc hiện rõ trước mắt, đội ngũ bên mình đã vượt qua những cây đuốc cháy bùng bùng tới bên kia quyết chiến trường, triển khai thành một đội hình giống như vậy.

Con tim nàng đập rộn lên, bất giác tìm kiếm bóng dáng Yến Phi, chợt thấy trong đám đông một người nhảy xuống ngựa, rảo bước tiến về phía quyết chiến trường. Một cảm giác mê hoặc kỳ lạ chiếm hữu toàn thân nàng, bộ pháp của chàng thật dứt khoát, tràn đầy tiết tấu và mỹ cảm, tỏ rõ niềm tin và quyết tâm vượt qua bất cứ trở lực nào.

Vào thời khắc này nàng cảm giác rõ ràng dù mạnh như Mộ Dung Thùy cũng không có cách gì cản được Yến Phi.

Mộ Dung Thùy hừ lạnh một tiếng, nhảy xuống ngựa, không hề nhìn Kỷ Thiên Thiên mà hướng thẳng về phía tối đại kinh địch và tình địch Yến Phi thông thả tiến bước.

oOo

Mặt trời đã khuất sau rặng núi phía tây, Mai Hôi châu một màu tăm tối, gió sông thổi đến từng cơn, Phùng Cai và thủ hạ ra đi không thấy trở lại, chẳng chút động tĩnh. Hoàn Huyền rốt cuộc không kiên nhẫn nổi, phái xuất thân binh đi coi tình hình.

Khí lực y đã hồi phục hơn một nửa, bắt đầu cảm giác thấy bụng đói cồn cào, nhớ ra đã hơn mười canh giờ chưa được ăn gì, nghĩ lại từ nhỏ đến giờ luôn luôn ăn no mặc đẹp, hôm

nay mới lần đầu tiên biết thế nào là cảm giác nhịn đói, anh hùng khí đoán, hối hận đã không nghe lời Hoàn Vĩ lỗ mǎng xuất binh, chuốc lấy thảm bại Tranh Vành châu toàn quân bị tiêu diệt. Từ khi hiểu sự đến giờ bất luận làm chuyện gì y đều không biết đến hai chữ hối tiếc, lần đầu tiên ân hận cứ ý mình mình làm thì đã không kịp.

Chờ thêm một lát, người được phái ra như hoàng hạc một đi không trở lại, Hoàn Huyền cảm giác nguy cơ càng lúc càng tăng, lập tức bật dậy, đám thân binh vội theo y đứng lên, ai nấy nhìn nhau ngơ ngác, chân tay lạnh buốt, hồi hộp lo sợ.

Hoàn Huyền nói: "Chúng ta đi".

Nói chưa dứt lời, bốn phía vang lên tiếng lửa cháy phù phù, vô số đuốc lửa xuất hiện vây kín bọn họ vào giữa, hàng trăm tiễn thủ giương cung lấp tên nhắm vào họ.

Hoàn Huyền và đám thân binh hồn phi phách tán, không người nào dám di động nửa bước.

Một người rảo bước tới, hét lớn: "Trừ Hoàn Huyền ra, những người còn lại nếu buông vũ khí thì được tự do bỏ đi, đây là cơ hội cuối cùng".

Hoàn Huyền cố nén nổi kinh hoảng, giận dữ quát: "Kẻ đến là ai?".

Người nọ ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếng cười biểu lộ đau thương vô hạn, chợt ngừng lại nói: "Hoàn Huyền ngươi nghe cho rõ đây, bốn nhân chính là Lưu Dụ".

"Đình đình đang đang!".

Lập tức vũ khí bị vứt ngổn ngang trên đám cỏ xung quanh Hoàn Huyền, tiếp đó cả đám thân binh hô nhau chuồn sạch.

Khi Lưu Dụ tới cách chừng ba trượng thì chỉ còn lại một mình Hoàn Huyền chơ vơ đứng đó.

Lưu Dụ đưa tay làm hiệu, thủ hạ xung quanh thu cất hết cung tên, bạt xuất trường đao.

Hiện tại việc Hoàn Huyền muốn làm nhất là xông khỏi trùng vây, nhưng khí thế của Lưu Dụ đã trói chặt y, khiến y không dám vọng động. Tại thời khắc liên quan đến sống chết này, trong đầu Hoàn Huyền chợt hiện lên khuôn mặt Tư Mã Nguyên Hiễn bị bắt áp giải đến gặp y, trong tai còn vọng lại lời hấn nói Lưu Dụ sẽ báo thù cho hấn, khi ấy mình còn cười nhạo hấn, đầu ngơ lơ lửng Tư Mã Nguyên Hiễn lại biến thành sự thực nhãn tiền thế này.

Hai người lần đầu tiên giáp mặt, ánh mắt tựa như đao kiếm giao đấu.

Trong lòng Lưu Dụ cảm xúc dâng lên như sóng lớn ngập trời, từ ngày Đạm Chân chết, gã luôn mong đợi thời khắc này, nghĩ lại nếu chẳng phải vì y, cuộc đời mình đâu ra nông nổi này, nhất thời trong đầu ngổn ngang vô vàn cảm xúc.

Lạnh lùng nói: "Hoàn Huyền ngươi hẳn không ngờ có ngày hôm nay! Nghĩ tới ngươi mang danh thủ tịch Cửu phẩm cao thủ, ta sẽ để cho ngươi một cơ hội quyết đấu, coi xem Đoạn Ngọc Hàn của ngươi có thể làm được chuyện gì!".

Hoàn Huyền đầy hy vọng hỏi vội: "Nếu ta thắng thì sao?".

Lưu Dụ phì cười: "Ngươi cho là sẽ thế nào? Nếu ngươi quả có bốn lĩnh ấy, cứ thử coi xem có thể tránh khỏi cái chết vì vạn tiễn xuyên tâm quán thể không? Ha!".

Hoàn Huyền tức giận nói: "Như thế là bất công!".

Nét mặt Lưu Dụ trở nên nhẹ nhõm, ngạc nhiên nhún vai: "Công bình ư? Ngươi có khi nào công bình với người? Trước đây ngươi cậy thế làm nhục người khác, có nghĩ đến công bình không? Ngươi không những ngu xuẩn, mà còn vô liêm sỉ nữa!".

Hoàn Huyền lộ vẻ nghi hoặc, không cầm được hỏi: "Ta có cảm giác kỳ quái, chúng ta phải chẳng hôm nay là gặp nhau lần đầu? Vì sao ngươi giống như có thâm cừ đại hận với ta vậy?".

Nhớ lại ngày nào Vương Đạm Chân nằm trong lòng mình, hiển dâng ái tình nóng bỏng thuần khiết biến gã thành nam nhân hạnh phúc nhất trên đời, tựa như có được bảo vật trân quý nhất, vậy mà chính Hoàn Huyền đã bằng cách hèn hạ nhất đoạt lấy Vương Đạm Chân, khiến nàng ôm mối nhục mà chết. Cừu hận này dù lấy hết nước Đại Giang cũng không rửa sạch được.

Lưu Dụ trầm giọng nói: "Đến khi đao ta xuyên qua thân thể ngươi, sẽ để ngươi biết đáp án".

Hoàn Huyền ngẩng lên trời cười vang, đoạn song mục lộ hung quang nói: "Ta chỉ muốn hỏi một câu, khi hai ta động thủ kẻ khác có xen vào không?".

Lưu Dụ lắc đầu: "Mỗi một người đều tiến bộ, chỉ riêng xuẩn tài ngươi không ngừng lui bước, đây phải chăng là tính cách bẩm sinh của con em cao môn? Tự bấy đến giờ vẫn không học tập được gì từ những sai lầm của mình sao?".

Lập tức bạt xuất bội đao chém thẳng vào Hoàn Huyền.

Đoạn Ngọc Hàn của Hoàn Huyền tuốt khỏi vỏ đương cự Hậu bối đao của Lưu Dụ, phát ra một thanh âm trong trẻo.

Coi tình hình thì có vẻ hai bên lực lượng quân bình, hốt nhiên Hoàn Huyền mặt đỏ bừng lên, tiếp đó lùi lại nửa bước.

Chúng nhân đồng thanh hò reo hoan hô trợ uy cho Lưu Dụ, hét to nhất là Tiểu Bạch Nhạn. Lúc này mọi người đều coi ra chỉ thuần bằng đao kinh Lưu Dụ thắng được Hoàn Huyền nửa thành, nhưng những kẻ cao minh cỡ như Tiểu Bạch Nhạn đều biết Hoàn Huyền đã bị bức xuống hạ phong.

Hoàn Huyền thâm kêu khổ, nếu là lúc bình thường, nửa bước này chẳng những y chẳng phải lui về, mà còn có thể triển khai thủ pháp tinh vi giao đấu, chỉ cần chiếm được thượng phong là có nhiều cơ hội giết chết đối phương, lý tưởng nhất là chế phục Lưu Dụ, lúc đó có thể trao đổi để giữ được toàn mạng, tiếc rằng hiện tại lại không phải là tình huống bình thường.

Từ Tranh Vành châu chạy về đến Mai Hối châu là thời gian khủng hoảng nhất trong đời y, tựa như từ trên mây rơi thẳng xuống vũng bùn, thể năng tiêu hao, tinh thần suy sụp, võ công phát huy không nổi năm thành so với ngày thường, dù có ý muốn liều chết nhưng cũng không đủ sức liều chết. Ngược lại Lưu Dụ đang ở vào trạng thái tốt nhất, một đao trông hoàn toàn bình thường này thực sự chứa đựng toàn bộ tinh khí thần của gã, uy thế rung trời chuyển đất.

Hoàn Huyền cuối cùng cũng minh bạch hàm ý trào phúng trong câu nói vừa rồi của Lưu Dụ, đó là cười mình không hiểu tình thế, trước mắt là tình huống tuyệt không công bằng do chính Lưu Dụ một tay tạo ra. Lưu Dụ không hề muốn cho mình cơ hội quyết đấu công bình, mà là quyết giết chết mình.

Minh bạch chung quy cũng chỉ là minh bạch, nhưng mà cao thủ quá chiều như đánh cò đi sai một nước, muốn lật ngược thế cờ quả tình hết sức khó khăn. Chân khí của Hoàn Huyền bị đao kinh cuồng mãnh của Lưu Dụ bức trở lại theo kinh mạch dội ngược về, lập tức làm cho khí huyết đảo lộn, mắt nổ đom đóm, chưa nói đến phản kích, chỉ cần sau khi thoái lui đứng vững được đã khó khăn cực kỳ.

Bao nhiêu cừ hận và oán khí của Lưu Dụ chất chứa lâu nay trút cả vào một đao này, thống khổ trong lòng lại không giảm mà tăng. Càng hiểu rõ mình đã chiếm được thượng phong, Hậu bối đao từ Đoạn Ngọc Hàn bật lên, Lưu Dụ xoay mình như gió, Hậu bối đao lại lần nữa bay lên quét ngang lưng Hoàn Huyền, không để y có thời gian hồi khí.

Sở dĩ gã liên tiếp giành được thắng lợi trong trường đại chiến với Hoàn Huyền, là vì đã vận dụng chiến lược thích hợp. Lần này quyết chiến với Hoàn Huyền gã đã bố trí tỉ mỉ, luôn ghi nhớ Đồ Phụng Tam từng đề tỉnh, Hoàn Huyền dù có vô vàn khuyết điểm, nhưng không

thể phủ nhận là một kỳ tài võ học, Đoạn Ngọc Hàn của y có thể kế thừa Cửu Thiệu Định Âm kiếm trở thành Giang Tả đệ nhất nhân, thực sự không phải nhờ may mắn mà có. Mà mục đích của gã chính là tự tay lấy mạng Hoàn Huyền để rửa thù tuyết hận cho Vương Đạm Chân chứ không phải muốn đánh bại Cửu phẩm cao thủ để bước lên ngôi vị đệ nhất, vì vậy đã bố trí xảo diệu cốt để Hoàn Huyền mất hết thể lực và ý chí, khiến y phải xa lìa đồng bọn, bốn bề thọ địch, mất hết sự trầm tĩnh và sức mạnh của một cao thủ.

Chính vì nắm vững nhược điểm của Hoàn Huyền nên ngay khi nhập cuộc gã đã dùng sách lược lấy cứng đụng cứng, muốn để ám ảnh tử vong bao trùm Hoàn Huyền, khiến y lo sợ hãi hùng, chịu đựng đủ mọi áp lực và lo phiền cho đến tận lúc gã tự tay lấy mạng y.

Trong lúc xoay mình, Lưu Dụ buộc mình phải đè nén nỗi niềm nhớ thương Vương Đạm Chân lúc này tựa như núi lửa đang trào trong tâm linh, không cách gì ức chế được nữa.

“Đương!”.

Hậu bối đao quét trúng Đoạn Ngọc Hàn Hoàn Huyền kéo nhanh về đỡ, kinh khí chính diện giao phong phát xuất tiếng nổ như sét đánh, tia lửa bắn tung tóe.

Lần này Hoàn Huyền lại càng không ổn, bị Lưu Dụ chấn văng cả người lẫn đao sang bên trái.

Xung quanh tiếng hò hét vang trời, ai nấy đều vui mừng hơn hớn, bởi vì mọi người đều không ngờ tình huống lại biến đổi như vậy, Hoàn Huyền lại vô dụng như vậy.

Đám tướng lĩnh Bắc Phủ binh lại càng hiểu rõ nguyên nhân đưa đến cục diện hợp lý này, loại như Hà Vô Ky, Ngụy Vĩnh Chi quen xông pha chiến địa đều coi thường con em cao môn. Đao pháp của Lưu Dụ được bồi dưỡng từ thực chiến sa trường trải qua bao sinh tử mà thành, còn hạng cao môn tử đệ trưởng thành với đủ mọi thuận lợi thì lại khiếm khuyết sự rèn luyện không gì thay thế được nói trên. Trong tình huống bình thường, Hoàn Huyền hoặc giả có thể áp đảo Lưu Dụ, nhưng trong nghịch cảnh dưới áp lực trầm trọng, lập tức thua kém hẳn Lưu Dụ, huống hồ hiện giờ Hoàn Huyền đang bị hãm trong tuyệt cảnh, ý chí so với một người lính tầm thường của Bắc Phủ binh cũng không bằng.

Tâm thần Lưu Dụ thì lại đang trong một trạng thái kỳ dị, con tim gã bị ngọn lửa hận thù thiêu đốt. Điều khiến gã đau lòng nhất là nỗi hổ thẹn đối với Vương Đạm Chân cứ mãi cắn xé con tim gã, nếu ngày ấy gã mặc cho Tạ Huyền phản đối cùng Vương Đạm Chân tư奔 đến Biên Hoang Tập, nàng đâu có phải chịu nhục tự tận.

Một mặt khác tinh thần gã lại duy trì ở trạng thái sáng suốt nhất, tựa như trong ngọn lửa nóng rực có một khối băng tuyết vĩnh viễn không tan, tuyệt đối kiểm soát tình huống của tối đại cừu địch, biết rõ Hoàn Huyền đã mất đi năng lực thoát khỏi bại cục.

Hoàn Huyền không còn cơ hội phát huy đao pháp tinh vi, Lưu Dụ lấy vụng chế khéo, ngay từ đầu đã khắc chế y.

Lưu Dụ điên cuồng gầm lên một tiếng, Hậu bối đao như sấm sét đánh tới.

Hoàn Huyền mặt không còn chút huyết sắc, gắng gượng hoàn kích.

“Đinh đinh đang đang!”.

Hậu bối đao giữ nguyên phương hướng nhắm Hoàn Huyền xả tới, đao sau càng mạnh hơn, xảo quyết hơn đao trước, không ra chương pháp gì, nhưng lại là đao pháp hết sức hữu hiệu đúc kết từ sa trường, mỗi đao đều tránh cường kích nhược nhằm đánh vào sơ hở của đối phương, liên lạc như nước chảy không khe hở nào không lọt.

Hoàn Huyền từng bước từng bước bại thoái, hoàn toàn không phản kích được.

Đám đông quan chiến xung quanh đều ủng hộ Lưu Dụ, reo hò ầm ĩ, Cao Ngạn cầm đầu hét lớn: “Hoàn Huyền ngã xuống!”.

Tiếp đó toàn thể mọi người cùng phụ họa, chỉ nghe thấy rền vang “Hoàn Huyền ngã xuống!” như triều thủy ập tới chấn động cả Mai Hối châu, xói thẳng vào đầu Hoàn Huyền.

“Thương!”.

Hoàn Huyền lão đảo lùi lại, Lưu Dụ đứng yên bất động, Hậu bối đao chỉ thẳng vào Hoàn Huyền.

Bốn phía lập tức yên lặng như tờ, ai nấy mở to mắt coi thử Hoàn Huyền ngã xuống không dậy nổi hay không.

Hoàn Huyền cuối cùng cũng gắng gượng đứng vững, tóc tai bơ phờ, mặt mũi tái nhợt như lệ quỷ, môi run run, bàn tay cầm đao cũng rung bần bật, không còn chút hình tướng phong lưu nào, chưa nói gì đến phong thái hoàng đế.

Tiếp đến vai trái, sườn phải và đùi phải xuất hiện vết máu thấm qua áo quần, nguyên lai y đã trúng ba đao của Lưu Dụ, biến thành thế cùng lực kiệt.

Lưu Dụ ngửa lên trời cười lớn: “Hoàn Huyền ngươi có khi nào nghĩ có ngày hôm nay không? Sao còn ngơ ngác đứng đó làm gì? Phải chăng muốn chảy hết sạch máu? Còn chưa lại đây chịu chết?”.

Hoàn Huyền gào lên một tiếng, đề khởi toàn thân kinh khí, như một mũi tên bay vọt về phía Lưu Dụ, Đoạn Ngọc Hàn biến thành một quang sáng lớn phản chiếu ánh hỏa quang từ bốn phía rọi đến kích thẳng tới Lưu Dụ.

Hình ảnh Vương Đạm Chân trang điểm đẹp đẽ ngồi thuyền đến Giang Lăng lại phù hiện trong đầu Lưu Dụ, đó là cảnh tượng khiến cho Lưu Dụ đau lòng nhất, vĩnh viễn không thể quên, bất quá tất cả sẽ kết liễu theo một đao sắp sửa phát xuất, quá khứ sẽ được đào sâu chôn chặt trong ký ức cùng với Hoàn Huyền do chính tay gã giết chết, gã muốn đối diện với kẻ đang cố chết xông lại, gián tiếp hay trực tiếp tạo nên tương lai của gã.

Tâm thần Lưu Dụ tiến nhập vào cảnh giới chỉ thủy bất ba của võ đạo, tả quyền kích trúng chấn vắng Đoạn Ngọc Hàn, sau khi thu hồi quyền đầu liền cúi mình xoay người, lợi dụng lúc Hoàn Huyền để trống trung lộ, Hậu bối đao đâm thẳng tới.

Hoàn Huyền tựa hồ loạng choạng không đứng vững tự mình ngã vào mũi đao của Lưu Dụ.

Hậu bối đao cắm ngập vào bụng.

Toàn thân Hoàn Huyền giật nảy lên, thân hình mềm nhũn gục vào Lưu Dụ.

Lưu Dụ ghé sát vào bên tai y nói: "Một đao này là vì Đạm Chân giành cho ngươi, Đạm Chân chính là nữ tử yêu quý nhất của Lưu Dụ ta, ngươi hiểu rõ chưa?".

Hoàn Huyền lộ xuất thần sắc không thể tin được, tiếp đó hai mắt trợn ngược tắt hơi.

oOo

Kỷ Thiên Thiên đồng thời hết sức mâu thuẫn.

Cuối cùng nàng cũng hiểu mấy câu nói của Mộ Dung Thùy có liên quan đến vinh nhục cá nhân, rất nhiều khả năng trực tiếp quan hệ đến việc hấn thực hiện lời hẹn ước. Bởi vì khi Mộ Dung Thùy lập lời thề nói nếu làm sai, hấn sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy Đô thành Trung Sơn, điều đó cũng chỉ liên quan đến cá nhân, không giống như Thác Bạt Khuê mang cả Thác Bạt tộc ra lập lời thề. Khi Mộ Dung Thùy bước ra quyết chiến trường không nhìn nàng, phải chăng là vì trong lòng có điều hổ thẹn?

Với sự tinh minh của Thác Bạt Khuê, sao không phát giác điều gian xảo trong lời thề của Mộ Dung Thùy, hay là đối với Thác Bạt Khuê, chỉ cần Mộ Dung Thùy chết đi, mọi

chuyện còn lại không cần để ý? Nhưng không lẽ dù cho Mộ Dung Thùy chiến bại vẫn cố hy sinh vinh nhục cá nhân mình, không chịu trao trả chủ tử mình?

Đây là điều rất quan hệ với nàng và Tiểu Thi, cũng là tin tức hết sức mấu chốt, nhưng nàng lại không thể truyền đi cho Yến Phi, sợ rằng sẽ khiến chàng nhiều loạn tinh thần, sợ chàng vì bối rối mà phải thất thố ngấm hờn dưới Bắc Bá thương của Mộ Dung Thùy.

Đúng vào thời khắc kỳ dị nhất của cuộc đời, nàng lại không rõ cái gì là hy vọng? Cái gì là tuyệt vọng? Ranh giới thật khó phân.

Khi Mộ Dung Thùy từ trên ngựa bước xuống, sự chú ý của Yến Phi rời khỏi Kỷ Thiên Thiên và Tiểu Thi, quay sang tập trung vào Mộ Dung Thùy.

Hướng Vũ Điền nói đúng, vũ kỹ của Mộ Dung Thùy đã đạt đến giới hạn cao nhất của thể năng người thường, các động tác tiếp nhau hết sức hoàn mỹ, không lộ ra chút sơ hở. Muốn đánh bại hấn mà không giết hấn căn bản là không có khả năng, điều rất dễ xảy ra là bản thân mình vì có điều cố kỵ mà lạc bại thân vong.

Muốn đánh bại Mộ Dung Thùy, cần phải dùng sách lược hai mũi giáp công, ấy là xuất kỳ bất ý tấn công kết hợp thêm các chiêu số cuối cùng của Tiểu tam hợp.

Vì hai người đã từng giao thủ nên Mộ Dung Thùy đối với chàng đã có những định kiến, đối với kiếm pháp của chàng hấn đã có tính toán, đó chính là thiên kiến thâm căn cố đế của hấn, cũng là khiếm khuyết duy nhất trong một tổng thể không khiếm khuyết.

Khiếm khuyết của Mộ Dung Thùy chính là cái tâm của hấn.

Mộ Dung Thùy chẳng những là một binh pháp đại gia, mà còn là nhất đại tông sư võ học, kinh nghiệm phong phú hơn bất kỳ ai, một khi để hấn ổn định trận cước, triển khai công thế, bản thân mình thì không thể thi triển Tiểu tam hợp mà đả đấu với hấn đến cùng, khác nào trùng diễn tình huống ngày nọ cùng Hướng Vũ Điền giải quyết chiến sinh tử, Yến Phi sẽ chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu để bảo đảm khỏi thua, hãm vào tình huống liệt thế bị động.

Mà với kiến thức của Mộ Dung Thùy, hấn sẽ dần dần mò ra hư thực, uy hiếp của Âm thủy Dương hỏa đối với Mộ Dung Thùy sẽ không ngừng giảm sút. Đến khi tình huống như vậy xuất hiện, cách duy nhất để chàng bảo mệnh chính là dùng Tiểu tam hợp phản kích, kết quả vẫn là người không chết thì ta chết, đó là tình huống Yến Phi không muốn để xảy ra nhất.

Lúc này chàng và Mộ Dung Thùy đều cách quyết chiến trường hơn trăm bước, hai người với cùng tốc độ chậm rãi tiến tới, dường như đã ước định như vậy từ trước.

Cả cánh đồng đêm yên lặng như tờ, trừ tiếng lửa cháy phần phật trên các cột đuốc hòa trộn với tiếng lửa kêu ngựa hí vọng theo gió lớn thổi qua thảo nguyên, thiên địa một màu tái tẻ.

Những người đứng gần quan chiến của hai bên ai cũng có cảm giác không chịu nổi bầu không khí ngưng đọng, áp lực trầm trọng.

Yến Phi hiểu rằng mình cần phải trong thời gian đi trăm bước này nghĩ ra biện pháp thủ thắng, nếu không nhất định không thể bằng lực lượng bản thân ly khai vòng chiến, vĩnh viễn mất đi Kỷ Thiên Thiên và Tiểu Thi.

Mọi hy vọng của Hoang nhân, thịnh suy tồn vong của Thác Bạt tộc, tất cả đều đặt lên vai chàng.

Đúng!

Muốn đánh bại Mộ Dung Thùy, thắng phụ phải được quyết định trong vòng một chiêu, như vậy mới có thể xuất kỳ bất ý, dĩ kỳ chế thắng, giống như lần này Mộ Dung Thùy bị bức xuống hạ phong, không thể không mạo hiểm tiếp thụ khiêu chiến, chính vì bọn họ có Kỷ Thiên Thiên ngấm báo tin mới có thể dĩ kỳ chế kỳ, khiến cho mưu toan của Mộ Dung Thùy không triển khai được, không để cho Mộ Dung Thùy có cơ hội phản bại thành thắng.

Đạo lý giống như vậy cũng có thể áp dụng cho trường quyết đấu này.

Oanh!

Não bộ Yến Phi như bị sét đánh trúng, nguyên thần đề thăng, Âm thần Dương thần hòa làm một, tinh thần linh giác dâng lên đến mức chí cao.

Mọi thứ đều biến hóa chậm hẳn lại, tốc độ của Mộ Dung Thùy cũng tựa hồ giảm đi, sự thực đương nhiên mọi thứ không có gì thay đổi, chỉ có tốc độ bản thân Yến Phi là thay đổi, cảm giác của chàng nhanh thêm bao nhiêu, tương ứng với cước bộ của Mộ Dung Thùy chậm đi bấy nhiêu, tuy nhiên cũng chỉ là những biến hóa rất khó thấy.

Cách vòng chiến chỉ vài chục bộ.

Mộ Dung Thùy song mục lóe thần quang trùng trùng nhìn Yến Phi không chớp, mỗi bước đều khẳng định, mỗi bước đều bảo trì cùng một tốc độ, vì song thủ cầm thương đã đổi thành đơn thủ, ngọn lửa đang cháy bùng bùng ở gần chỗ hấn chịu áp lực nghiêng ngả vào bên trong.

Âm thủy Dương hỏa trong nội thể Yến Phi đồng thời vận hành, tại thời khắc này bất giác chàng cảm kích Tôn Ân, nếu không phải đã có kinh nghiệm hợp lực khai mở Tiên môn

với Tôn Ân, chàng không có cách gì kiểm soát được lực đạo Tiên môn nặng nhẹ, hiện tại lòng chàng đã có tính toán.

Xuy xuy xuy xuy!

Bắc Bá thương của Mộ Dung Thùy bắn vọt lên không, hóa thành vô số thương ảnh, hiển lộ khí thế Bắc phương bá chủ cực kỳ uy mãnh, khiến người trông thấy cõi lòng lạnh buốt, không một người nào dám ho he, bởi áp lực đè nặng lên những người đến quan chiến thật khó chịu đựng nổi.

Hai người đồng thời tiến vào quyết chiến trường.

“Tranh!”.

Điệp Luyến Hoa rời khỏi vỏ, ai nấy đều sinh ra cảm giác kỳ dị, Điệp Luyến Hoa phản chiếu ánh lửa rực rỡ không còn là lợi khí tầm thường mà là thần vật mang linh tính. Trừ Hường Vũ Điền và Kỷ Thiên Thiên không ai biết rõ tại sao lại có thứ cảm giác cổ quái như vậy đối với Điệp Luyến Hoa, nhưng mà sự thực chính là như vậy.

Mộ Dung Thùy bước vào vòng chiến, mâu ảnh biến mất, Bắc Bá thương hiện rõ chân thân, được Mộ Dung Thùy tay nắm chuôi thương chĩa lên trời, tình cảnh thật quỷ dị.

Điệp Luyến Hoa trở thẳng về phía Mộ Dung Thùy.

Đột nhiên Bắc Bá thương từ trên cao rơi xuống, đúng vào sát na mũi thương chĩa thẳng vào mũi kiếm, Mộ Dung Thùy lại chuyển đổi sang hai tay cầm thương, đoạn không biết là người phóng thương hay thương mang theo người, Bắc Bá thương như mũi tên rời cung đâm thẳng về phía Yến Phi, người coi lập tức có cảm giác thấm liệt, tựa hồ như cả tinh tú trên thảo nguyên, cả trời và đất đều bị nhát đâm thần kinh quý khốc này kiểm chế, một thương hàm chứa chân khí vận khởi đến mức chí cao này quả thực có uy thế không thể kháng cự. Càng khiến người ta run sợ Mộ Dung Thùy chiến lược cao minh phát huy tới tận cùng ưu thế của binh khí dài và nặng, chỉ cần chiếm được chút thượng phong là có thể thừa thế truy kích cho đến khi đối thủ lạc bại thân vong.

Chính vào thời khắc Mộ Dung Thùy phát động công kích, Yến Phi vọt lên, Điệp Luyến Hoa cắt ngang hư không đâm vào Bắc Bá thương, chính diện nghênh kích Mộ Dung Thùy.

Nhưng tất cả mọi người đều không biết, kể cả đối thủ Mộ Dung Thùy là người trong cuộc, Yến Phi đang cố gắng kiểm chế duy trì cùng tốc độ di động với Mộ Dung Thùy, với khoảng cách hiện tại của song phương, điểm giao kích giữa Điệp Luyến Hoa và Bắc Bá thương sẽ nằm chính giữa vòng chiến.

Tuyệt đại đa số mọi người đều không rõ vì sao Yến Phi vì sao lại ngu xuẩn như vậy? Cho dù công lực không cách nhau là mấy, nhưng chính diện đụng nhau như vậy thì Mộ Dung Thùy với ưu thế binh khí vừa dài vừa nặng hơn, hơn nữa Bắc Bá thương chế bằng tinh cương, Địch Luyện Hoa rất có khả năng đụng phải là gãy vụn.

Không ai nghĩ rằng tình huống lại phát triển như vậy.

Mộ Dung Thùy tuy cảm thấy không thỏa đáng, nhưng Bắc Bá thương của hắn đã ở thể phát ra không thu hồi được nữa, chính mình là chủ cũng không cách gì cải biến sự việc sắp xảy ra.

Ngọn lửa trên hơn trăm cây đuốc vây quanh quyết chiến trường đều co rút lại rất kỳ quái, có thể thấy khí trường của hai người cường mạnh ghê người đến thế nào. Vòng chiến thoát biến thành âm đậm, khiến cho tình huống càng thêm hung hiểm.

Trong chớp mắt cự ly giữa hai người từ năm trăm bước rút ngắn lại còn ba chục bước, kiếm thương sẽ lập tức giao kích, khiến cho không ai ngờ có biến hóa xuất hiện.

Với tốc độ tưởng chừng không còn có thể nhanh hơn được nữa, Yến Phi chợt lại tăng tốc, đây là điều vượt quá thể năng người thường có thể làm được, đột nhiên thay đổi hẳn vận mệnh dường như đã được chú định rồi.

Điểm chạm không còn nằm ở chính giữa vòng chiến nữa mà dịch về phía Mộ Dung Thùy.

Cao thủ giao đấu, đặc biệt là những cao thủ tuyệt đỉnh như Mộ Dung Thùy và Yến Phi, mỗi chiêu mỗi thức đều liên quan chặt chẽ giữa tâm, thủ và binh khí, hoàn toàn tự nhiên đạt đến những tính toán tinh vi nhất để mang đến kết quả tốt nhất. Một thương của Mộ Dung Thùy được kích ra dựa vào những suy tính như vậy, sát na tiếp xúc với mũi kiếm đối phương, chân khí vận chuyển cũng phải ăn khớp để đạt đến trạng thái tối cao.

Sự biến hóa của Yến Phi căn bản là không thể làm được, vậy mà lại phát sinh hiển nhiên trước mắt, lập tức khiến cho tính toán trước đó của Mộ Dung Thùy trở thành sai lầm, xuất hiện chỉ một chút khiếm khuyết, nhưng Mộ Dung Thùy đã vô phương cải biến, mà căn bản không thể cải biến chiêu thức.

Hoang nhân và Thác Bạt tộc chiến sĩ phía bên Yến Phi không kịp hò hét khen hay, chẳng những vì bọn họ đã khấn trương đến nghẹt thở mà còn vì tình huống biến hóa quá nhanh, không ai theo kịp tốc độ như vậy.

Hai mươi bước.

Yến Phi đạt đến cực hạn tốc độ của Âm thần Dương thần hợp nhất, Điệp Luyện Hoa lại có biến hóa vi diệu, đang từ đầm thẳng tới hóa thành trầm xuống, sau đó tà tà hất lên.

Ai nấy đều run lên, lực đạo hất lên đương nhiên không sánh bằng đầm thẳng, mà Yến Phi lâm thời biến chiêu như vậy, chắc chắn là kinh lực và khí thể kém đi nhiều, dù rằng có hất trúng đầu mũi thương, khẳng định cũng không thể làm thay đổi thương thế của Mộ Dung Thùy, vì sao Yến Phi lại ngớ ngẩn như vậy?

Chỉ có Yến Phi và Hương Vũ Điền bàng quan là hiểu rõ, người khác không hiểu là đương nhiên, bởi vì chiêu thức Yến Phi sử dụng không phải là chiêu thức của phạm trần, mà là tuyệt chiêu sau cùng có thể phá nát hư không - Tiền Môn Quyết.

Trong hỏa sinh thủy, trong thủy sinh hỏa.

Chỉ âm chi thủy và cấp dương chi hỏa từ uyển mạch Yến Phi trút vào Điệp Luyện Hoa, xuất hiện tình cảnh khiến người quan sát không tin ở mắt mình, trường kiếm một bên hóa thành trắng bạch như tuyết, bên kia đỏ rực như lửa giống như hai luồng sáng một trắng một đỏ, tạo thành một vòng hào quang chói mắt hết sức kỳ dị không gì tả nổi đụng nhanh vào mũi Bắc Bá thương.

Yến Phi và Mộ Dung Thùy trong sự trông ngóng của muôn người, rốt cuộc đã chính diện giao phong.

Điệp Luyện Hoa đập trúng Bắc Bá thương.

Lửa đuốc xung quanh đồng thời tắt phụt.

Thanh âm kiếm thương giao kích mọi người chờ đợi không thấy vang lên, chiến quyền một vùng hắc ám, trận quyết chiến tựa hồ mất tăm tích trên thảo nguyên.

Tất cả mọi người hai bên tựa hồ tâm tạng nhảy vọt ra khỏi yết hầu, thời khắc khẩn trương đến cùng cực, ở trung tâm vòng chiến xuất hiện một điểm sáng chói mãnh liệt đến mức không thể nhìn thẳng vào, tiếp đó bộc phát âm thanh như sét đánh.

Kỳ quái nhất là ánh sáng chói chiếu ra không lâu, chỉ ánh lên trong sát na Điệp Luyện Hoa hất trúng đầu Bắc Bá thương rồi chợt biến mất.

Oanh!

Trừ Yến Phi và Hương Vũ Điền, không ai biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hậu quả lại thấy rõ.

Một lần nữa thân hình Yến Phi và Mộ Dung Thùy xuất hiện, cảm giác giống như vừa rồi bọn họ đã bị bóng tối nuốt chửng, ánh trăng ánh sao chiếu xuống không hề có tác dụng, đến thời khắc này hắc ám mới lại nhả bọn họ ra.

Hai người đồng thời văng ra phía sau.

Yến Phi tiếp đất trước tiên, loạng choạng lùi mấy bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Mộ Dung Thùy thì giống như điều đứt dây bay về phía bên mình, sau khi rơi xuống đất còn lăn lộn hơn mười bước mới oằn mình đứng lên, Bắc Bá thương vẫn nắm trong tay, nhưng chỉ còn lại cán thương, đoạn đầu thương dài hơn hai thước đã biến mất không còn tung tích.

Khoảng cách giữa hai người đã kéo dài ra hơn mười trượng, Mộ Dung Thùy còn ngã ra ngoài vòng chiến.

Trên thảo nguyên không nghe một tiếng động, chuyện vừa xảy ra quá chấn động, người của hai bên còn chưa kịp hồi tỉnh.

Mộ Dung Thùy cầm cán thương ngơ ngác, đã không thể tin, lại cũng không hiểu.

Đám Trác Cuồng Sinh thấy đều trợn mắt ngơ ngẩn, sự việc không thể rốt cuộc đã biến thành có thể, không những Yến Phi đã thành công đánh ngã Mộ Dung Thùy, mà còn thành công đánh bật vũ khí khỏi tay hắn.

Yến Phi lúc này toàn thân mềm xèo, vừa rồi khi Diệp Luyện Hoa khai triển Tiểu Tiên môn lóe lên rồi vụt tắt, tuy chưa đủ để tạo nên đột phá quá nhân, nhưng cũng thành công phá được một thương kinh thiên động địa của Mộ Dung Thùy.

Ai nấy vẫn còn đang kinh hãi chưa nói gì, ánh mắt đổ dồn vào Mộ Dung Thùy đang thần thờ nhìn cán thương gãy trong tay, coi xem hắn có chịu nhận bại, thực hành lời hứa hay không.

Yến Phi càng lo lắng, Mộ Dung Thùy tuy thụ thương, nhưng không quá nghiêm trọng, nếu hắn kiên trì tái chiến, bản thân mình chân lực tổn hao quá độ, chắc chắn sẽ táng mệnh dưới đoạn thương.

Mộ Dung Thùy ngửa đầu nhìn lên bầu trời đêm, lộ vẻ mặt quyết đoán, đột nhiên vứt bỏ đoạn thương, trầm giọng nói: "Ta thua rồi!".

Phía Thác Bạt Khuê bộc phát hò hét hoan hô đầu tiên, tiếp đó là chiến sĩ trên Nguyệt Khâu và quân của Thôi Hoành, cuối cùng đến lượt Hoang nhân gào thét như điên cuồng, ai nấy đều biết Yến Phi đã thắng.

Kỷ Thiên Thiên đứng trong đội ngũ Yên nhân quan chiến cũng hoan hỉ như điên, nhưng vì xung quanh mọi người thần tình tê dại, vì vậy không dám biểu hiện ra.

Kỷ Thiên Thiên chớp thời cơ hô hoán Yến Phi, nhưng Yến Phi vì chân nguyên tổn hao quá độ không hề phát giác.

Ánh mắt Mộ Dung Thùy hướng về phía Yến Phi, không nói gì.

Tiếng hò reo dần dần lắng dịu, thảo nguyên mau chóng hồi phục yên tĩnh vốn có.

Bên kia Thác Bạt Khuê sắc mặt không đổi quan sát Mộ Dung Thùy, tình huống hắc muốn thấy nhất đã phát sinh, đối với Yến Phi, hắc đã tận tình huynh đệ, hiện tại mọi chuyện chỉ còn chờ coi Mộ Dung Thùy có thực hành lời hứa hay không. Hắc vẫn im lặng, vì hắc hiểu rất rõ Mộ Dung Thùy, không muốn vì lời nói của mình ảnh hưởng đến sự phát triển của tình huống.

Chân khí của Yến Phi dần dần hồi phục, nhưng vẫn chưa đạt đến trình độ toàn lực xuất thủ một lần nữa.

Mộ Dung Thùy lui về phía sau liên tiếp hai chục bước mới ngừng lại, rút ngắn khoảng cách tới người bên mình, lưng vẫn quay về phía bên mình, trầm giọng quát: “Đưa Thiên Thiên tiểu thư và Tiểu Thi tới đây cho ta!”.

Tiểu Thi vừa mừng vừa sợ a lên một tiếng nhìn sang phía Kỷ Thiên Thiên, Kỷ Thiên Thiên lại xuất hiện về mặt cảnh giác, không hưởng ứng ánh mắt Tiểu Thi.

Chúng tướng hai bên tả hữu đang muốn túm lấy cương ngựa của Kỷ Thiên Thiên chủ tỳ, Phong Nương bỗng quát dừng lại: “Thiên Thiên tiểu thư và Tiểu Thi hai người do lão thân phụ trách”.

Kỷ Thiên Thiên nhìn về phía Phong Nương, thấy nét mặt bà ta đầy kiên quyết, hiển nhiên trong chuyện này tuyệt không nhượng bộ.

Mộ Dung Nùng vẻ mặt khó coi nói: “Đây là...”.

Phong Nương kiên quyết ngăn hắc lại, tiếp đó lưỡng thủ vươn ra chụp lấy cương ngựa của Kỷ Thiên Thiên và Tiểu Thi kéo đi, ở thời khắc bất kỳ một động tác nhỏ nhất nào cũng có thể gây ra hiểu nhầm, ai dám ngăn trở bà ta?

Bên Hoang nhân cảm thấy hết sức không thỏa đáng, theo hiệp nghị, lúc này Mộ Dung Thùy phải trước hết phái xuất thủ hạ mang xe lương về doanh trại, nhận lương và giao người đồng thời tiến hành. Nhưng vì chủ tỳ Kỷ Thiên Thiên vẫn nằm trong tay Mộ Dung Thùy nên không ai dám xuất ngôn phản đối.

Yến Phi cũng sinh tâm nghi ngờ, chỉ hận tối thiểu cũng phải có công phu uống một chén trà nữa chàng mới miễn cưỡng xuất thủ được. Bởi vì hiện tại chàng cách Mộ Dung Thùy gần năm chục trượng, nước xa không cứu được lửa gần, nếu vọng động xuất thủ chỉ sợ lại khiến Mộ Dung Thùy phản ứng kịch liệt hơn, vì vậy đành đứng coi biến hóa, lo lắng trong lòng còn ảnh hưởng trực tiếp đến tốc độ phục nguyên của chàng.

Kỷ Thiên Thiên nhìn Phong Nương, tuy bà ta nét mặt bình tĩnh, nhưng nàng biết rằng bà ta cũng giống như mình hoài nghi thành ý của Mộ Dung Thùy khi thực hành lời hứa.

Vừa rồi một kích toàn lực của Mộ Dung Thùy vẫn lưu lại ấn tượng sâu sắc trong đầu nàng, thiên hạ e là chỉ có Yến Phi mới có thể phá được một kích đủ sức khai sơn phá thạch của hãn, bản thân nàng tuy đã tiến bộ rất nhiều, nhưng chí dương chi khí vẫn chưa hoàn thành, thực sự rất khó đương nổi một kích như vậy của Mộ Dung Thùy.

Cuối cùng nàng đã minh bạch, vào thời khắc khẩn trương dân tộc sinh tử tồn vong, Mộ Dung Thùy không những bỏ rơi vinh nhục cá nhân, mà còn buông bỏ mối tình duyên ái đối với nàng, chuẩn bị hy sinh nàng và Tiểu Thi mong khiêu khích Hoang nhân quên mình công kích, Thác Bạt Khuê tiến thoái lưỡng nan, sau khi Hoang nhân thua trận, ngày tàn của Thác Bạt Khuê cũng không còn xa.

Nhìn thấy càng lúc càng tới gần Yến Phi, tình cảm của nàng càng thêm sa sút, hai bên gần gũi nhau như vậy, nhưng lại bị một thứ pháp trường vô hình chia cách, đao phủ chính là Mộ Dung Thùy cách nàng chỉ ba chục bộ đang quay lưng lại phía nàng. Kỷ Thiên Thiên lặng lẽ vận khí, đề tụ công lực, chưa có khi nào nàng cảm hận Mộ Dung Thùy như thế.

Đột nhiên Mộ Dung Thùy tung người lên, từ trên không lộn vòng hai lần, một quyền lăng không đánh về phía Kỷ Thiên Thiên.

Phía bên Thác Bạt Khuê ai nấy đều hết sức kinh hãi, Hướng Vũ Điền là người đầu tiên phi thân hạ mã chạy tới như bay, tiếp đó là Đồ Phụng Tam, Mộ Dung Chiến mấy người thúc ngựa xông tới.

Thác Bạt Khuê hét lớn: "Giết!".

Dẫn đầu Hoang nhân xông tới, lập tức kéo theo toàn quân, ai nấy đều không kể tính mệnh lao về phía Mộ Dung Thùy.

Bên này Mộ Dung Nùng cũng rút bội đao hét lớn: "Vì Mộ Dung Tiền Ti tộc chiến đấu!".

Dẫn quân xông về phía trước.

Yến Phi cũng bay lên chính vào lúc song cước Mộ Dung Thùy ly địa, chỉ tiếc tốc độ so với bình thời không bằng một nửa, bất giác sinh xuất cảm giác tuyệt vọng.

Ai cũng biết, không có người nào vẫn hồi được thảm sự sắp xảy ra.

Quyền phong khiến cho Kỷ Thiên Thiên chút nữa đã nghẹt thở, nàng không rảnh coi tình hình Tiểu Thi, đang muốn gắng gượng hoàn kích, Phong Nương ở bên cạnh đã vọt lên khỏi lưng ngựa hét to: "Tiểu thư mau đưa Tiểu Thi chạy đi!".

Kỷ Thiên Thiên chợt hiểu ra, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Mộ Dung Thùy và Phong Nương, thân mình bay lên lướt về phía Tiểu Thi, an nhiên rơi xuống mình ngựa phía sau Tiểu Thi.

"Bình!".

Quyền đầu Mộ Dung Thùy đập trúng ngực Phong Nương, chính hấn cũng không ngờ Phong Nương không hề chống đỡ quyền này.

Phong Nương mất mũi mồm đồng thời ứa máu, xương cốt toàn thân nát vụn, trước khi chết hai mắt vẫn mở to như muốn nói với Mộ Dung Thùy, bà ta không còn nợ nần gì hấn nữa.

Thân thể Phong Nương ngã ngửa ra đằng sau, Kỷ Thiên Thiên thúc ngựa nghiêng nghiêng phóng đi.

Mộ Dung Thùy lâm nguy bất loạn, trước tiên vận công tiêu trừ hết lực phản chấn từ kinh khí hộ thể của Phong Nương, song cước tiếp đất lập tức lướt sang ngang, lại đánh ra một quyền nhằm thẳng vào bối tâm Kỷ Thiên Thiên.

Kỷ Thiên Thiên nhìn thấy Yến Phi đã chạy qua vòng chiến, cách nàng và Tiểu Thi không tới trăm bộ, tinh thần cực phần chấn, quên hết sợ hãi đối với võ công của Mộ Dung Thùy, xoay người phản thủ đẩy ra một chuồng.

Quyền chuồng đụng nhau, sự tình bất ngờ nhất xảy ra, ầm một tiếng, thân hình Kỷ Thiên Thiên kịch chấn, Mộ Dung Thùy ứng chuồng bay tung lên, phun ra một búng máu tươi.

Yến Phi, Hướng Vũ Điền, Hoang nhân và chiến sĩ của Thác Bạt Khuê ai nấy hoan hỉ vô cùng, không tin ở mắt mình.

Kỷ Thiên Thiên không quản gì huyết khí đảo lộn, một tay cầm cương, một tay ôm Tiểu Thi, song cước không ngừng thúc ngựa, chiến mã chuyển sang nước đại phi như điên về phía Yến Phi.

Phía Thác Bạt Khuê vang lên tiếng hoan hô như sấm.

Lúc này trong mắt Yến Phi chỉ có hai người Kỷ Thiên Thiên và Tiểu Thi, không hề lưu tâm đến tình hình Mộ Dung Thùy.

Kỷ Thiên Thiên kìm cương ngựa, chiến mã giảm tốc độ. Một niềm vui sướng kỳ lạ lan tỏa toàn thân, duy nhất một điều ân hận là Phong Nương đã hy sinh bản thân đổi lấy sinh mệnh và tự do cho họ.

Tiểu Thi toàn thân run bắn lên, lần này không phải là vì kinh hoảng mà là vì sự việc không thể xảy ra đã xảy ra, không còn không chế nổi tình cảm kích động trong lòng.

Yến Phi rút cuộc cũng chạy tới, gọi to: Thiên Thiên!".

Kỷ Thiên Thiên từ trên lưng ngựa nghiêng người rơi xuống lọt vào vòng tay an toàn và ấm áp của Yến Phi.

Các chiến sĩ lướt qua họ, tựa như thủy triều âm âm xông về phía địch nhân.

- o O o -